

Sygn. akt XI W 5240/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 lutego 2017 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie XI Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Michał Kowalski

Protokolant: Małgorzata Gardocka

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 23 lutego 2017 roku w W.

sprawy przeciwko **D. K.**

synowi M. i U.

urodzonemu (...) we S.

obwinionemu o to, że:

w dniu 16 czerwca 2016 r. około godz. 16:45 w W. na drodze publicznej ul. (...) naruszył zasady przewidziane w art. 22 ust. 1 i 4 PoRD, w ten sposób, że kierując samochodem marki D. nr rej. (...), nie zachował szczególnej ostrożności podczas zmiany pasa ruchu i nie ustąpił pierwszeństwa samochodowi marki O. nr rej. (...), jadącemu po pasie ruchu, na który zamierzał wjechać, w wyniku czego doprowadził do zderzenia z nim, powodując jego uszkodzenie, czym spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym,

tj. o wykroczenie z art. 86 § 1 kw w zw. z art. 22 ust. 1 i 4 ustawy z dnia 20.06.1997 r. Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2012 roku, poz. 1137 ze zm.),

I. obwinionego D. K. uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, stanowiącego wykroczenie z art. 86 § 1 kw i za to na podstawie art. 86 § 1 kw skazuje go, zaś na podstawie art. 86 § 1 kw, art. 24 § 1 i 3 kw wymierza mu karę grzywny w wysokości 300 (trzysta) złotych;

II. na podstawie art. 118 § 1 kpw, art. 627 kpk w zw. z art. 119 kpw zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 140 (sto czterdzieści) złotych tytułem zryczałtowanych wydatków postępowania oraz kwotę 30 (trzydzieści) złotych tytułem opłaty.

Sygn. akt XI W 5240/16

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 16 czerwca 2016 roku około godziny 16:45 w W. na ulicy (...) obwiniony D. K. kierował samochodem marki D. o numerze rejestracyjnym (...).

W tym samym czasie w miejscu tym sąsiednim - prawym pasem ruchu samochodem marki O. o numerze rejestracyjnym (...) poruszał się D. I..

Obwiniony D. K., zamierzając zmienić pas ruchu na sąsiedni – prawy, rozpoczął wykonywanie tego manewru. Nie zachował przy tym należytej ostrożności i nie ustąpił pierwszeństwa kierującemu samochodem marki O. o numerze rejestracyjnym (...), jadącemu po pasie ruchu, na który obwiniony zamierzał wjechać.

W wyniku podjętego przez obwinionego manewru doszło do zderzenia pojazdów.

Zachowaniem swoim obwiniony D. K. spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o następujące dowody:

1. częściowo wyjaśnienia obwinionego D. K.: k. 75, 18,
2. zeznania świadka D. I.: k. 76, 12,
3. notatkę urzędową: k. 1-2,
4. szkic: k. 3,
5. protokoły oględzin: k. 4, 5.

Obwiniony D. K. nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Wyjaśnił, że to pojazd pokrzywdzonego uderzył w jego samochód, podczas gdy obwiniony zmieniał pas ruchu po wcześniejszym zauważeniu, że pokrzywdzony zmniejsza prędkość i pojawia się miejsce na wjechanie na sąsiedni – prawy pas.

Sąd zważył, co następuje:

Odnosnie poczynionych przez Sąd ustaleń faktycznych

Za wiarygodne uznano tylko te wyjaśnienia obwinionego, z których wynikają okoliczności bezsporne - że jechał on ulicą (...) i że podczas wykonywania przez niego manewru zmiany pasa ruchu doszło do zderzenia przedmiotowych pojazdów. W pozostałym zakresie, w szczególności odnośnie kwestii niezachowania przez obwinionego należytej ostrożności i nieustąpienia pierwszeństwa pokrzywdzonemu, wyjaśnienia obwinionego nie zasługują na wiarę, przy czym zauważyć należy, że – wbrew ocenie samego obwinionego – już z samej treści jego wyjaśnień wynika, że należyta ostrożność nie została przez niego zachowana. Obwiniony nie upewnił się w sposób należyty, czy faktycznie może bezkolizyjnie zmienić pas ruchu i niewłaściwie ocenił, że ma wystarczająco na to miejsca.

Wyjaśnienia złożone przez obwinionego D. K., w których zaprzecza on, aby popełnił przedmiotowe wykroczenie w ruchu drogowym, stanowią w ocenie Sądu rezultat przyjęcia przez obwinionego określonej linii obrony, zmierzającej do uniknięcia odpowiedzialności za zarzucany mu czyn. W judykaturze wskazuje się, iż prawem obwinionego jest złożenie w sprawie takich wyjaśnień, jakie uznaje za najbardziej korzystne z punktu widzenia swojej obrony – może skutecznie realizować swoje uprawnienia procesowe (a Sąd zobowiązany jest interpretować je zgodnie z zasadą in dubio pro reo) do czasu, gdy nie popadnie w sprzeczność z obiektywnie ustalonymi w oparciu o przeprowadzone dowody faktami, wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego (wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z 28 stycznia 1998 r., II AKa 230/97, OSA z 1999 r., nr 11-12, poz. 89).

Z konsekwentnych zeznań pokrzywdzonego D. I. wyłania się logiczny i zgodny z doświadczeniem życiowym obraz zdarzenia. Obwiniony zjechał na pas ruchu, po którym poruszał się pokrzywdzony, rozpędzający pojazd po ruszeniu ze skrzyżowania. Pokrzywdzony zeznał, że bardzo prawdopodobne jest, że był w tzw. „martwym polu” widoczności obwinionego. Zeznania pokrzywdzonego – jak wyżej wskazano – są konsekwentne, logiczne i zgodne z doświadczeniem życiowym, a nadto pełne i jasne. Sąd obdarzył je walorem wiarygodności.

Nic istotnego odnośnie odpowiedzialności obwinionego za przypisane mu wykroczenie nie wniosły zeznania G. C. (k. 76, 10). Świadek ten nie widział przebiegu samego manewru zmiany pasa ruchu wykonywanego przez obwinionego, obserwował pojazdy od momentu jak zjeżdżały one już do krawędzi jezdni po zderzeniu.

Sąd obdarzył walorem wiarygodności protokoły i dokumenty zgromadzone w aktach sprawy - nie zachodzą bowiem żadne okoliczności mogące podważyć ich wiarygodność, a podczas rozprawy żadna ze stron ich nie zakwestionowała.

Odnośnie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego obwinionemu

Czyn przypisany obwinionemu wyczerpał dyspozycję art. 86 § 1 kw - zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym.

Warunkiem odpowiedzialności za wykroczenie z art. 86 § 1 kw jest, aby uczestnik ruchu nie zachował należytej ostrożności i tym spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym. Dla bytu wykroczenia z art. 86 § 1 kw - ze względu na skutek - znaczenie ma tylko takie zachowanie, które może zagrozić bezpieczeństwu ruchu. Zagrożenie bezpieczeństwa ruchu drogowego polega na stworzeniu takiej sytuacji, która grozi nastąpieniem ujemnych skutków dla ruchu drogowego. Takie skutki wystąpiły w niniejszej sprawie. Zachowanie obwinionego doprowadziło bowiem do zderzenia się dwóch pojazdów.

W przedmiotowej sprawie do kolizji doszło w wyniku niezachowania przez obwinionego należytej ostrożności podczas zmiany pasa ruchu i nieustąpienia pierwszeństwa pojazdowi znajdującemu się pasie ruchu, na który zamierzał wjechać.

Zgodnie z przepisem art. 22 ust. 1 i 4 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 roku Prawo o ruchu drogowym obwiniony był podczas zmiany pasa ruchu obowiązany zachować szczególną ostrożność, w szczególności upewnić się, czy pasem ruchu, na który zamierza wjechać nie porusza się inny pojazd; miał obowiązek ustąpić pierwszeństwa pojazdowi jadącemu po pasie ruchu, na który zamierzał wjechać.

Zasadnym jest zatem twierdzenie, iż obwiniony jest sprawcą wykroczenia, a nie jedynie czynu zabronionego. Jego czyn jest bezprawny (narusza normę sankcjonowaną i nie został popełniony w okolicznościach wyłączających bezprawność), karalny (realizuje wszystkie znamiona czynu zabronionego i nie został popełniony w okolicznościach wyłączających karalność), karygodny (jest czynem społecznie szkodliwym), jest to również czyn zawiniony przez obwinionego (popełniony w sytuacji, w której sprawca mógł postąpić zgodnie z nakazem zawartym w normie prawnej, nie zachodzi w stosunku do niego żadna z ustawowych lub pozaustawowych okoliczności wyłączających winę). Stopień zawinienia wyznaczają: rozpoznawalność sytuacji – zarówno w sferze faktycznej, jak i w płaszczyźnie jej prawnego wartościowania, możliwość przeprowadzenia prawidłowego procesu motywacyjnego i podjęcie decyzji o postąpieniu zgodnie z nakazem prawa oraz zdolność do pokierowania swoim postępowaniem. Ocena tych okoliczności prowadzi do wniosku, iż obwinionemu można postawić zarzut, że w czasie swojego bezprawnego, karalnego i społecznie szkodliwego czynu nie dał posłuchu normie prawnej.

Odnośnie wymiaru kary i pozostałych rozstrzygnięć

Wymierzając karę obwinionemu D. K. Sąd kierował się ustawowymi dyrektywami jej wymiaru określonymi w art. 33 kw.

W przekonaniu Sądu orzeczona kara w swojej dolegliwości nie przekracza stopnia winy obwinionego, jest adekwatna do stopnia wymagalności zachowania zgodnego z prawem w odniesieniu do realiów sprawy. Stopień społecznej szkodliwości czynu był znaczny. Wpływ na to mają: wartość naruszonego dobra w postaci bezpieczeństwa w komunikacji, sposób działania sprawcy, który poprzez niezachowanie należytej ostrożności spowodował kolizję dwóch samochodów i zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym. Wymierzając karę, Sąd miał równocześnie na uwadze właściwości, warunki osobiste i majątkowe obwinionego, jego stosunki rodzinne, ustabilizowany sposób życia przed popełnieniem wykroczenia. Obwiniony jest osobą niekaraną za przestępstwa i karaną za wykroczenia drogowe (k. 58, 64).

Mając na uwadze powyższe, Sąd uznał, iż orzeczona wobec obwinionego kara grzywny w wysokości 300 złotych – przy uwzględnieniu sytuacji majątkowej i rodzinnej obwinionego (k. 74) jest sprawiedliwa. Sąd, wymierzając obwinionemu karę, miał na uwadze cele zapobiegawcze i wychowawcze, jakie kara ma osiągnąć wobec niego. Miał także na względzie, aby kara była w odbiorze społecznym sprawiedliwa i zrealizowała cele prewencji ogólnej.

Na podstawie przepisów art. 118 § 1 kpw, art. 627 kpk w zw. z art. 119 kpw Sąd zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa opłatę od kary w wysokości 30 złotych, ustaloną na podstawie art. 3 ust. 1 w zw. z art. 21 pkt 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych oraz wydatki postępowania w kwocie 140 złotych, obejmujące: zryczałtowane wydatki postępowania (100 złotych), ryczałt za badania zawartości alkoholu w wydychanym powietrzu urządzeniem elektronicznym (2 x 20 złotych), których wysokość ustalono na podstawie – odpowiednio: § 1 pkt 1 oraz § 2 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 października 2001 roku w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia.